

Chương 16

Bảo vệ và Gây họa

Tại sao Yên Tư Thành lại đánh nhau với bọn Tiểu Bàn... Hay nói đúng hơn là tại sao Yên Tư Thành lại đánh bọn Tiểu Bàn?

Truy cứu đến cùng vẫn là tai họa do rượu gây ra.

Lúc Yên Tư Thành rời khỏi Lý Viện Viện đi tìm Tiểu Bàn, Tiểu Bàn và mấy cậu con trai khác vẫn đang dạo chơi ngoài trường. Yên Tư Thành rất thính tai, hôm nay lúc ăn cơm đã nghe thấy bàn bên kia xì xầm về Lý Viện Viện rất nhiều, hiện giờ mấy người đi với nhau vẫn nói về Lý Viện Viện.

Lúc trước Công chúa thích Giang Đông Bân, đây là sự thật, người ngoài đùa giỡn trêu chọc mấy câu cũng đành, nhưng hiện giờ Công chúa đã không còn dính líu gì tới Giang Đông Bân nữa, những lời vu vơ này có nghe thế nào cũng cảm thấy chói tai.

Yên Tư Thành tìm bọn họ vốn chỉ muốn họ sau này đừng nhắc tới chuyện của Lý Viện Viện nữa, thích cũng được mà ghét cũng đành, chuyện này tới đây chấm dứt, anh không muốn lại có người bàn tán chuyện này gây phiền phức cho Lý Viện Viện.

Nhưng nào ngờ mấy cậu con trai uống rượu vào thì tính tình nóng nảy, chỉ đôi ba câu đã có một người xông tới vung quyền nhằm vào Yên Tư Thành.

Đương nhiên nghĩ cũng biết kết cuộc thế nào.

Lúc cảnh sát tới thì bốn người, kể cả Tiểu Bàn, đều bị đánh mặt mũi bầm dập.

Tiểu Bàn rất uất ức, nói thẳng với cảnh sát: “Tôi đâu có đánh! Tôi đâu có đánh! Là cậu ta đánh tôi!”

Yên Tư Thành liếc cậu ta, thản nhiên nhìn về phía xa.

“Đừng ồn, đừng ồn nữa.” Cảnh sát kéo hết mấy người lên xe lái về đồn.

Yên Tư Thành cũng cảm thấy mình rất mất mặt, ở Đại Đường xưa nay chỉ có anh bắt người ta, đến đây thì ngược lại, anh không dám gọi điện cho Lý Viện Viện, sợ Lý Viện Viện ghét mình. Đến Đồn cảnh sát, Yên Tư Thành kinh ngạc phát hiện rằng trong đầu mình có tên của cảnh sát trực ban ở đây.

“Thằng nhóc, lại tới nữa hả?” Một viên cảnh sát đi tới bên cạnh anh, vẻ mặt như rất quen, “Hôm nay lại đánh nhau với mấy cậu này vì lý do gì đây?” Nghe ra Yên Tư Thành lúc trước là khách quen của chỗ này.

Yên Tư Thành nhìn sang bên cạnh, mấy người này vốn đã uống nhiều rượu, hiện giờ bị Yên Tư Thành đánh một trận, đầu óc càng mơ hồ, ai nấy ôm đầu

ngọt ngào ngồi trên ghế, Yên Tư Thành thản nhiên nói: “Họ uống nhiều nên khiêu khích sinh sự.”

Tiểu Bàn vẫn còn tỉnh táo, nghe vậy đập tay lên ghế đứng dậy, Yên Tư Thành lạnh lùng nhìn cậu ta, Tiểu Bàn bỗng cảm thấy cái bụng vốn đã bị đá một cước giờ lại càng lạnh hơn, cậu ta ôm bụng ngoan ngoãn ngồi xuống.

Viên cảnh sát ghi chép nhìn Yên Tư Thành mấy lần: “Được rồi, từng người một nói thôi.”

Khi Lý Viện Viện mặc đồ ngủ vừa đi vừa hỏi đường tới được Đồn cảnh sát đã là mười một giờ đêm. Các bạn khác đã lần lượt được bảo lãnh về, chỉ có Yên Tư Thành vẫn ngồi trên ghế ở đại sảnh Đồn cảnh sát.

Đại sảnh trống không khiến Yên Tư Thành trông có vẻ cô đơn, Lý Viện Viện đẩy cửa bước vào, bốn mắt nhìn nhau, Yên Tư Thành thấy cô mặc áo ngủ, lòng bỗng ấm lên, nhưng đột nhiên lại cảm thấy áy náy.

Anh lại để Công chúa lo lắng rồi ...

Lý Viện Viện vội vã bước tới phía trước, khoe miệng Yên Tư Thành mập máy, vừa định lên tiếng xin lỗi, Lý Viện Viện đã lướt ngang anh như một cơn gió, đi thẳng về bên kia, Yên Tư Thành ngây người, lòng đột nhiên dâng lên một nỗi sợ hãi...

Anh đã gây phiền phức cho Công chúa, bởi vậy Công chúa giận đến mức không muốn nói chuyện với anh nữa sao? Đang hoảng sợ, Lý Viện Viện bỗng quay người gọi một tiếng: “ Tư Thành chờ đó nhé, em ra rồi tính!”

Sau đó cô cầm đầu vào nhà vệ sinh, thì ra là... đau bụng...

Yên Tư Thành dở khóc dở cười. Đúng lúc này, viên cảnh sát trực ban tới gọi anh: “Yên Tư Thành, cậu đi được rồi.”

Tối nay Lý Viện Viện ăn không ít, lại vội vã tìm kiếm suốt dọc đường, lúc đến Đồn cảnh sát bụng đã đau không chịu nổi, cô giải quyết xong vấn đề cấp bách của mình, cả người sáng khoái hơn nhiều, nhưng quay lại đại sảnh đã không còn thấy bóng dáng Yên Tư Thành nữa.

Lý Viện Viện tìm quanh một vòng, lại hỏi viên cảnh sát trực ban, viên cảnh sát chỉ ra ngoài, Lý Viện Viện đẩy cửa ra, thấy trong khoảng đất trống trước sở cảnh sát có một người đàn ông đang vừa đánh vừa mắng Yên Tư Thành.

“... Còn tưởng mày yên ổn được ít lâu chứ! Mày muốn chọc tao tức chết à!”

Lý Viện Viện đứng hơi xa, chỉ nghe được mấy câu ngắt quãng không rõ ràng lắm, nhưng cảnh tượng Yên Tư Thành bị đánh lại đập mạnh vào mắt.

Yên Tư Thành chỉ chịu đòn chứ không đánh trả, Lý Viện Viện tưởng Yên Tư Thành thấy mình đến, không muốn gây thêm chuyện nên nhẫn nhịn hành vi hung dữ của đối phương, nhưng Thị vệ trưởng của cô đâu thể để mặc người ta

đánh mắng chứ! Yến Tư Thành cùng cô trưởng thành từ nhỏ, xưa nay cô chưa từng ra lệnh trách phạt anh bao giờ, sao có thể để người ta đánh được!

Lý Viện Viện nổi giận ùng ùng chạy tới.

Cô chen ngang giữa hai người, hai tay dang ra, bảo vệ Yến Tư Thành sau lưng như gà mẹ bảo vệ con, vì đôi tay đang ra dùng sức quá mạnh, vùng bụng ưỡn lên khiến một hạt nút trên áo ngủ bục ra, bắn vào mặt người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên ngẩn ra, Lý Viện Viện hét lên: “Không được đánh!” Cô trừng mắt nhìn người đàn ông trung niên trước mặt. Người đàn ông kia cũng lườm cô: “Cô là ai nữa? Tôi đánh nó liên quan gì tới cô?”

Lý Viện Viện hùng hổ nói: “Yến Tư Thành là người của tôi, ông không được làm tổn thương anh ấy!”

Người đàn ông trung niên sững sốt: “Người... người của cô?”

“Không sai! Ông tránh xa anh ấy ra!” Giọng Lý Viện Viện mạnh mẽ ngân vang.

Lòng Yến Tư Thành ấm lên, nhưng sau hơi ấm là từng cơn từng cơn gió không biết mệt mỏi thổi vào tim, anh đại nghịch bắt đạo lấy tay kéo góc áo ngủ Lý Viện Viện, khản giọng lầm bầm: “Viện Viện... Đây là... ba anh.”

Ba? Cha?

Lý Viện Viện ngây người.

Cô chỉ cảm thấy hôm nay mình ăn quá nhiều nên đầu óc không dùng được nữa, sao lại không suy đoán được mối quan hệ này? Thật sự... quá mất trình độ...

Yến Thành Quốc cũng ngây người quan sát Lý Viện Viện từ trên xuống dưới, tóc xõa, áo ngủ, dép lê, Yến Thành Quốc biết đây là dép của Yến Tư Thành. Yến Tư Thành đã mang từ nhà tới trường, nhưng hiện giờ lại đang ở trên chân của một cô gái... Lẽ nào... đã sống chung với nhau rồi sao?

Yến Thành Quốc nén ngạc nhiên, ánh mắt đảo tới đảo lui cuối cùng dừng trên bụng Lý Viện Viện.

Vừa rồi Lý Viện Viện quá kích động, cô dang tay ưỡn bụng khiến một hạt nút bục ra, hiện giờ giữa áo lộ ra một khối thịt trắng trẻo, khiến vùng bụng tròn trịa của cô hiện hiện rõ ràng.

Yến Thành Quốc lắc đầu không dám tin. Ông biết tâm nhìn của con mình, nói thế nào nó cũng không thích cô gái trước mặt đâu, trừ khi... trừ khi...

Mặt Yến Thành Quốc dần biến sắc, ông chăm chăm nhìn vào bụng Lý Viện Viện, Lý Viện Viện kéo áo mình, cô trấn tĩnh che khối thịt lại, Yến Tư Thành lẳng lặng chắn Lý Viện Viện sau lưng mình.

Yến Thành Quốc gật đầu: “Được lắm, được lắm, còn biết chu đáo với người khác nữa.” Ông nhìn Yến Tư Thành, “Sao mày chẳng bao giờ hiểu cho cha mày vậy hả?” Ánh mắt Yến Thành Quốc hung dữ: “Mày muốn chọc tao tức chết chứ gì!” Ông lấy di động ném lên mặt Yến Tư Thành, Yến Tư Thành nghiêng đầu, nhẹ nhàng tránh được chiếc di động.

Yến Thành Quốc càng giận run người: “Hôm nay tao phải đánh chết thằng ranh này! Đồ khốn khiếp suốt ngày gây họa!”

Yến Thành Quốc kéo cánh tay Yến Tư Thành, giật lại đấm lên mặt anh một cú. Lý Viện Viện phía sau lạnh người, Yến Tư Thành cơ hồ vô thức đưa tay đỡ đòn của Yến Thành Quốc, anh tiến lên một bước, dùng vai hất lên người Yến Thành Quốc, ép Yến Thành Quốc phải lùi về phía sau, rời khỏi cự ly có thể đánh trúng Lý Viện Viện.

Yến Thành Quốc sững sốt trước chống đỡ của Yến Tư Thành, lúc sực tỉnh thì lửa giận lại càng ngút trời, ông tóm cổ áo Yến Tư Thành, vung quyền đánh tới, Yến Tư Thành nhẹ nhàng nghiêng đầu tránh đi. Yến Thành Quốc dùng hết sức lực toàn thân đấm mấy quyền, nhưng cú nào cũng hụt, rõ ràng Yến Tư Thành vẫn bị ông tóm lấy, nhưng ông không thể nào đánh trúng.

Yến Thành Quốc vừa tức vừa xấu hổ, giận đến đỏ mặt: “Mày giỏi giang quá nhỉ! Tránh này!” Vừa nói ông vừa đưa chân đá về phía Yến Tư Thành.

Yến Tư Thành tập võ từ nhỏ, võ công đã bám rễ vào tim, hiện giờ Công chúa đang ở sau lưng anh, từ nhỏ đến lớn, rễ trong tim và bốn chữ “Bảo vệ Công chúa” trong đầu khiến anh hầu như không không chế được mà đá chân Yến Thành Quốc ra.

Trông có vẻ như không mạnh lắm, nhưng đòn này lại đá chính xác vào xương bắp chân nơi không có thịt bao bọc. Yến Thành Quốc lập tức rụt về, ôm chân nhảy lò cò.

“Thằng ranh này!” Yến Thành Quốc nghiêng răng nghiêng lợi, cơn giận bốc lên khiến ông không tìm được lời nào khác để mắng: “Thằng ranh này...” Ông vừa nói vừa xoa bắp chân, chắc vì quá đau, ông chỉ mắng đi mắng lại, “Thằng ranh này!”

Yến Tư Thành thấy Yến Thành Quốc bị đá trúng chỗ đau, anh cũng hơi ngại. Cha mẹ Yến Tư Thành qua đời từ sớm, sau đó thì vào phủ Công chúa bảo vệ Công chúa đến giờ, đời anh từng có chủ nhân, từng có thượng cấp nhưng ấn tượng đối với cha mẹ lại rất đối nhạt nhòa.

Lúc nhỏ anh cũng thường ngưỡng mộ những thị vệ khác có người thân giúp đỡ, có người thân quan tâm, còn có tình thân để bận lòng. Sau đó trở thành Thị vệ trưởng, anh rất hồ hững với chuyện riêng của người khác, nhưng đối với chuyện bất hiếu với cha mẹ, anh vẫn thường răn dạy thuộc cấp. Trong lòng Yến

Tư Thành nghĩ nếu cha mẹ anh vẫn còn sống, anh nhất định sẽ cố gắng hết sức hiếu thảo với họ.

Nào ngờ ý trời trêu ngươi, anh thật sự có được “cha mẹ”, nhưng anh và “cha ruột” vừa gặp nhau chưa nói được mấy câu đã động đến vũ lực, anh còn hất cha một cái, đá cha một cú.

Tuy đây không phải là cha thật sự của anh, nhưng Yên Tư Thành vẫn cảm thấy mình là kẻ chẳng ra gì.

“Chỉ cần ba không làm tổn hại cô ấy, con để mặc ba xử trí.” Yên Tư Thành bày tỏ sự tôn kính cao nhất với Yên Thành Quốc.

“Xử trí à? Hôm nay tao phải xử quyết mày! Tao... tao...” Yên Thành Quốc đảo mấy vòng, không tìm được đồ gì, chỉ đành dùng tay không giáng một loạt bạt tai vào mặt Yên Tư Thành.

Yên Tư Thành không tránh, tiếng đánh vào mặt kêu bốp bốp, khiến lòng Lý Viện Viện thất lại.

Yên Thành Quốc cũng sừng sốt, ông không ngờ con mình thật sự giữ lời, cứ vậy mà để ông đánh bôm bốp một trận. Đánh được rồi, cảm giác đau rát trong lòng bàn tay khiến Yên Thành Quốc hả giận đi nhiều. Ông thở dốc lườm Yên Tư Thành.

Mặt Yên Tư Thành sung đỏ, lặng lẽ cúi đầu, dáng vẻ thật sự giống như đang ngoan ngoãn nhận lỗi.

Yên Thành Quốc đánh anh một lúc, cuối cùng ánh mắt lại nhìn về Lý Viện Viện phía sau.

Lúc này Lý Viện Viện vẫn đang kéo chiếc áo bị bung nút để che bụng, thật ra cô không mặc đến rách áo, có điều vừa nãy kích động nên động tác quá mạnh, bụng ưỡn ra trở thành nơi cao nhất của thân hình, hạt nút đứng mũi chịu sào kia đương nhiên không chịu nổi áp lực mà bung ra.

Lý Viện Viện thấy ánh mắt Yên Thành Quốc dừng trên người mình, cô giấu đi tất cả cảm xúc trong lòng vừa rồi, mỉm cười khách sáo như đón khách quý trong phủ Công chúa. Nhưng nghĩ lại, đây là cha của Yên Tư Thành, là bề trên, hiện giờ cô cũng không phải là Công chúa, không có tư cách dùng thân phận này nên vẫn phải hành lễ với bề trên.

Vậy là cô cúi chào Yên Thành Quốc.

Không biết tại sao Yên Thành Quốc lại run tay, tựa như không nhận nổi. Im lặng hồi lâu, mãi đến khi Lý Viện Viện đứng thẳng người lên, Yên Thành Quốc mới chỉ Lý Viện Viện hỏi Yên Tư Thành: “Cô gái này là ai?”

Ông vừa hỏi vừa quan sát Lý Viện Viện, hạt nút áo trên bụng Lý Viện Viện bị bung ra, chuyện này khiến người ta vừa xấu hổ vừa bối rối. Nhưng lúc này Lý Viện Viện đứng đó, vẻ mặt vẫn trấn tĩnh như cũ, tay kéo vũng áo bị bung

nút, không hề mất tự nhiên mà còn thành công che dấu được vẻ gương gạo. Yên Thành Quốc rất biết nhìn người, ông cảm thấy thân hình cô gái này không đẹp lắm, nhưng thái độ rất khá.

Ông là một thương nhân, lúc nào trong lòng cũng có tính toán của riêng mình.

Yên Tư Thành quay đầu nhìn Lý Viện Viện, sau đó quyết định thân nhiên nói dối: “Là bạn cùng trường.”

Lừa giận trong lòng Yên Thành Quốc lại bùng lên, vung tay định đánh: “Thằng ranh này còn nói dối nữa!”

“Thật sự là bạn thôi.”

Yên Thành Quốc cười lạnh, chỉ vào dép Lý Viện Viện: “Bạn sống chung à? Mày tưởng ba mày mù sao? Mày mau nói thật cho tao!” Ông khựng lại rồi hỏi, “Sống chung bao lâu rồi?”

Nếu thật sự tính rõ, Yên Tư Thành và Lý Viện Viện sống chung cũng đã hơn mười năm rồi...

Yên Tư Thành không hề do dự phớt lờ đáp án chân thực nhất này, chọn một đáp án chân thực khác, “Một tuần.”

“Mày lừa cha dối mẹ đó hả!” Đáp án thành thật của Yên Tư Thành không ngờ lại càng chọc giận Yên Thành Quốc hơn, “Mày nói thật cho tao! Sống chung bao lâu rồi?”

Lẽ nào thật sự phải nói là hơn mười năm sao...

Yên Tư Thành hơi bất lực, anh thở dài nói: “Thật sự chỉ có một tuần thôi.”

“Một tuần mà lớn thế này rồi sao!” Yên Thành Quốc hít thật sâu, nén giận nói, “Mày nói thử xem mấy tháng rồi, mày gây họa cũng không phải chỉ một hai lần, mày nói thật thì tao còn nghĩ cách cho mày, gánh giúp cho mày, nói đi.”

Yên Tư Thành ngơ ngác quay đầu nhìn Lý Viện Viện, Lý Viện Viện cũng ngơ ngác nhìn Yên Thành Quốc: “Bác ơi, bác nói mấy tháng là sao?”

“Thì cái thai đó!” Yên Thành Quốc nhú mày, “Còn giả vờ giả vịt nữa? Đứa con trong bụng cô mấy tháng rồi?”

Lý Viện Viện kéo chiếc áo hơi hở ra, đờ người tại chỗ.

Ánh mắt Yên Tư Thành cũng trở nên đờ đẫn.

Trong bụng cô... lẽ nào thật sự giống như đang có một đứa bé lắm sao...